

Arrest

nr. 121 631 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 7 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van volgende beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2013:

- de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in hoofde van verzoekende partij zelf;
- de beslissingen tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in hoofde van de minderjarige kinderen van verzoekende partij;
- de bevelen tot terugbrenging met betrekking tot de minderjarige kinderen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANDEKERKHOF, die *loco* advocaat M. SCHELMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient in eigen naam en namens haar drie minderjarige kinderen op 29 augustus 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als echtgenote respectievelijk descendenten van een Nederlandse onderdaan. Op onbekende datum worden zij in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 september 2013, in hoofde van verzoekster zelf, de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 9 oktober 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Nationaliteit: Nederland

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42ter, §1, 1°: Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, §4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, §2, bedoelde voorwaarden, kan er ... een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht.

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben.

Uit het administratieve dossier blijkt dat er op datum van 09/08/2013 een bijlage 20 werd opgemaakt voor de heer [...]. Gezien betrokkene in functie van deze persoon verblijfsrecht op basis van een procedure gezinshereniging verkreeg, dient dit verblijfsrecht op basis van artikel 42ter, §1,1° te worden ingetrokken.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, § 1, 2° legaal verblijf in België verstreken”.

In hoofde van de minderjarige kinderen neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op dezelfde datum de beslissingen tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die tevens op 9 oktober 2013 aan verzoekster ter kennis worden gebracht, luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Nationaliteit: Nederland

[...]

Reden van de beslissing:

Artikel 42ter, §1, 1°: Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, §4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, §2, bedoelde voorwaarden, kan er ... een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht.

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben.

Uit het administratieve dossier blijkt dat er op datum van 09/08/2013 een bijlage 20 werd opgemaakt voor de heer [...]. Gezien betrokkene in functie van deze persoon verblijfsrecht op basis van een procedure gezinshereniging verkreeg, dient dit verblijfsrecht op basis van artikel 42ter, §1,1° te worden ingetrokken.

Het verblijfsrecht van betrokkene dient bijgevolg ingetrokken te worden.”

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gaat verder op dezelfde dag tevens over tot de beslissingen tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan verzoekster met betrekking tot haar minderjarige kinderen. Deze beslissingen, die verzoekster eveneens op 9 oktober 2013 ter kennis worden gebracht, luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, wordt aan [...]

[...]

van Nederlandse nationaliteit

[...]

bevel gegeven de genaamde [...]

[...]

van Nederland nationaliteit

[...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Wettelijke basis Art 7, § 1, 2° legaal verblijf in België verstreken. (zie bijlage 21 zonder bevel)”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] 1. Inbreuk op de formele motiveringsplicht:

- Verzoekster is de mening toegedaan dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd, zodoende dat er een inbreuk werd begaan op art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ten eerste wordt er niet vermeld van welke Wet / Koninklijk Besluit/... de artikels waarnaar wordt verwezen, zijn.

De verwerende partij neemt enkel de wetsbepalingen (welke?) over, doch geeft niet aan op basis waarvan aan alle voorwaarden voldaan zou zijn.

Dat verzoekster en de minderjarige kinderen niet zouden voldoen aan de 'in artikel 40bis, §2, bedoelde voorwaarden' (welke wet/KB?) wordt niet eens gesteld, laat staan onderzocht, noch bewezen.

Hierover wordt niets geschreven, zodoende dat het duidelijk is dat dit niet werd gecontroleerd.

Het verzuim aan de formele motiveringsplicht en de fouten die in de motiveringen werden opgenomen hebben duidelijk invloed gehad op de gewraakte beslissing.

De uiterst beperkte motivering druist in tegen het feit dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan.

In casu heeft deze beslissing voor verzoekster zeer verstrekkende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoekster en haar minderjarige kinderen.

Omwille van de inbreuken begaan door verwerende partij bij het nemen van de weigeringsbeslissing dd. 30.09.2013 dient deze beslissing te worden vernietigd.

2. Inbreuk op de algemene beginselen van het behoorlijk bestuur.

De Raad van State verwoordt het belang van de beginselen van behoorlijk bestuur bij de uitoefening van de discretionaire bevoegdheden door de overheid als volgt: "De beginselen van behoorlijk bestuur zijn een der bronnen van het administratief recht, naast de andere bronnen zoals wetten en decreten, dewelke deze andere bronnen aanvullen. Ingeval het wettenrecht niet van aard is een voldoende rechtsbescherming te bieden, en onvolledig, onduidelijk of tegenstrijdig is, kan door middel van de beginselen van behoorlijk bestuur worden nagegaan of het bestuur de hem toegemeten discretionaire bevoegdheid binnen de grenzen van de rechtmatigheid heeft uitgeoefend." (RvS 9 september 2008, nr. 186.134.)

De beginselen van behoorlijk bestuur vormen aldus het voornaamste hulpmiddel bij de rechterlijke toetsing om te beoordelen of de overheid bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden de rechtsbescherming van de burger eerbiedigt en zich niet laat vervallen tot willekeur. (OPDEBEEK, I., COOLSAET, A., Ambtenarenrecht, supra noot 5, 20.)

Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft. Het is niet omdat de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid dat zij in alle vrijheid haar beleidskeuze kan maken. Zij blijft immers onderworpen aan het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster werpt op dat haar echtgenoot momenteel wel degelijk een reële kans maakt op een niet-marginale tewerkstelling en dat hij aldus een annulatieberoep heeft ingesteld tegen de weigeringsbeslissing die hem werd afgeleverd.

Verwerende partij was daarvan goed op de hoogte op het ogenblik dat zij besloot om het verblijf van verzoekster en haar kinderen te beëindigen en hen te bevelen om het grondgebied te verlaten.

Niettegenstaande heeft verwerende partij zonder meer verzoekster de deur gewezen en bevolen dat verzoekster en haar kinderen zouden terug gaan vanwaar ze komen.

Nu er een grote kans bestaat dat de weigeringsbeslissing van dhr. [S.] zal worden vernietigd, begaat verwerende partij een inbreuk op het redelijkheidsbeginsel door alsnog het verblijf van verzoekster te beëindigen.

3. Schending artikel 8 EVRM

Zoals reeds gesteld zal dhr. [S.] wel in België mogen verblijven zo lang de procedures ivm annulatieberoep lopen.

Indien de beslissing tot einde van het verblijf en de bevelen tot het verlaten van het grondgebied alsook de bevelen tot terugbrenging niet zouden worden vernietigd, zou het gezin uiteen worden gerukt.

Dit maakt natuurlijk een schending uit van art. 8 EVRM.

Verzoekster en haar kinderen hebben recht op een privé- en gezinsleven, hetgeen hen door deze beslissingen en bevelen wordt ontnomen."

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster betoogt dat niet wordt vermeld in welke wet of in welk koninklijk besluit de artikelen waarnaar wordt verwezen, zijn opgenomen.

De Raad merkt evenwel op dat in de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden genomen in hoofde van verzoekster zelf, op duidelijke wijze wordt aangegeven dat deze beslissing is genomen in uitvoering van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt verwezen naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In deze beslissing wordt verder artikel 42ter, § 1, (eerste lid), 1° van de Vreemdelingenwet kort weergegeven. Verzoekster kan hierbij niet dienstig voorhouden dat waar vervolgens wordt verwezen naar 'artikel 40, §4' en 'artikel 40bis, §2' niet blijkt in welke wet of in welk koninklijk besluit deze bepalingen zijn opgenomen. Verweerder beperkte zich op dit punt immers tot een korte weergave van het artikel 42ter, § 1, (eerste lid), 1° van de Vreemdelingenwet, gegeven dat volstaat opdat duidelijk blijkt dat deze bepalingen zijn opgenomen in de Vreemdelingenwet. In dit verband kan ook worden benadrukt dat verzoekster kennis heeft, of diende te hebben, van het gegeven dat zij en haar kinderen op grond van artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet werden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Er dient aldus te worden aangenomen dat de betreffende beslissing wel degelijk in rechte werd gemotiveerd en dat deze motivering in rechte als afdoende kan worden beschouwd.

Daarnaast merkt de Raad op dat verweerder zich niet heeft beperkt tot een verkorte weergave van de wetsbepaling op grond waarvan wordt overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht, doch tevens toelicht op basis van welke feitelijke vaststellingen hij oordeelt dat verzoekster binnen de toepassing van deze wetsbepaling valt waardoor het verblijfsrecht kan worden beëindigd. In dit verband wordt meer specifiek gewezen op het gegeven dat de burger van de Unie die verzoekster vervoegde, en in functie waarvan zij een recht op verblijf van meer dan drie maanden verwierf, een verder verblijf werd geweigerd. Verzoekster maakt aan de hand van haar uiteenzetting – waarbij zij zich beperkt tot zeer algemene stellingnames – niet aannemelijk dat deze motivering in feite niet pertinent en draagkrachtig zou zijn en haar niet in de mogelijkheid stelt kennis te nemen van de motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen op een wijze dat zij, indien gewenst, op nuttige wijze haar beroepsmogelijkheden kan uitputten.

Wat de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen betreft, gelden dezelfde vaststellingen en kan worden verwezen naar voorgaande bespreking.

Verzoekster betoogt verder op geen enkele wijze dat zij of haar kinderen zelf een verblijfsrecht uitoefenen zoals bedoeld in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet of opnieuw zouden voldoen aan de in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden, zodat verder niet blijkt dat zij enig belang hebben bij het stellen dat een verdere motivering in de bestreden beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht in deze zin zich opdrong. In dit verband kan het volstaan op te merken dat de echtgenoot van verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen niet langer was toegelaten tot een verblijf in het Rijk.

Verzoekster wordt verder bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, evenals bevel tot terugbrenging van haar minderjarige kinderen. Deze beslissingen zijn genomen op grond van "Art 7, § 1, 2°" en de feitelijke vaststelling dat het legaal verblijf in België is verstreken. Gelet op de duidelijke motiveringen in de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht dat toepassing is gemaakt van de Vreemdelingenwet en verzoekster, wat het bevel om het grondgebied te verlaten en de bevelen tot terugbrenging betreft, op zeer eenvoudige wijze kon vaststellen dat ook wat deze beslissingen betreft de overeenstemmende bepaling in de Vreemdelingenwet overeenkomt met de verdere feitelijke motivering, dient te worden aangenomen dat verzoekster er in redelijkheid niet van onwetend kon zijn dat ook hier toepassing werd gemaakt van de Vreemdelingenwet, te meer nu blijkt dat zij zich heeft laten bijstaan door een advocaat teneinde huidig beroep in te stellen. Louter ten overvloede merkt de Raad ook op dat in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissingen melding wordt gemaakt van deze wet.

Wat de verplichting tot formele motivering in rechte betreft, benadrukt de Raad dat een mogelijke leemte in de juridische overwegingen - *in casu* een loutere verwijzing naar het artikel, zonder dat de wet wordt vermeld die werd toegepast - niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden indien blijkt dat dit verzuim de belangen van de verzoekende partij niet heeft geschaad (RvS, 4 oktober 1994, nr. 49.427), hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt. Gelet op voorgaande vaststellingen dient immers te worden aangenomen dat verzoekster kennis diende te hebben van het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de bevelen tot terugbrenging werden genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat aldus het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht geacht kan worden te zijn bereikt. Er dient te worden aangenomen dat verzoekster wel degelijk in de mogelijkheid was om met kennis van zaken na te gaan of het zin had de bestreden beslissingen aan te vechten.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Op basis van verzoeksters betoog dat verweerder overging tot de bestreden beslissingen wetende dat haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissingen een beroep had ingesteld en dat er volgens haar een grote kans bestaat dat de beslissingen genomen in hoofde van haar echtgenoot zullen worden vernietigd, kan nog niet worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissingen kennelijk onredelijk handelende. De Raad benadrukt dat de beslissingen in hoofde van verzoeksters echtgenoot tot aan hun eventuele vernietiging worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet ("*privilège du préalable*"), zodat het bestuur er wel degelijk naar kon verwijzen in de bestreden beslissingen. Verzoekster beperkt zich ook tot de algemene stelling dat haar echtgenoot wel degelijk een reële kans op tewerkstelling heeft, zonder dit verder *in concreto* te duiden.

Enige schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3. Verzoekster toont niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen is uitgegaan van onjuiste gegevens en er blijkt, zoals hierboven reeds aangestipt, evenmin dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt aldus evenmin.

3.2.4. Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoekster verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.2.5. Verzoekster beroept zich verder op artikel 8 van het EVRM. Haar betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Zij gaat er immers vanuit dat enkel haar echtgenoot tijdelijk in het Rijk mag verblijven in

afwachting van zijn beroepsprocedure. Aldus verliest zij evenwel uit het oog dat ingevolgde artikel 39/79, § 1, eerste lid en tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet ook zij en haar kinderen in afwachting van hun beroepsprocedure niet gedwongen van het grondgebied kunnen worden verwijderd.

Wat het ingeroepen gezinsleven betreft, dringt de vaststelling zich aldus op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissingen tot doel of gevolg zullen hebben dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Er blijkt bijgevolg niet dat enige niet-eerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat immers geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen).

Verzoekster blijft verder in gebreke om aan de hand van concrete gegevens een privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Een loutere stelling dat een dergelijk privéleven zou bestaan, kan niet volstaan.

In ieder geval dringt verder ook de vaststelling zich op dat verzoekster volledig in gebreke blijft aannemelijk te maken dat er ernstige hinderpalen zouden bestaan die een verderzetting van het privé- en/of gezinsleven in het land van herkomst of elders onmogelijk zouden maken of aanzienlijk zouden bemoeilijken. In dit verband kan worden benadrukt dat de verschillende gezinsleden van Nederlandse nationaliteit zijn en geen enkel concreet element voorligt dat van aard is dergelijke hinderpalen aan te tonen.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden weerhouden.

3.2.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS